

הבחור הטיפש

הונגריה

היה היה איש שבמותו הוריש לבנים שלו פר אחד. לכל אחד מהבנים הייתה רפת והם החליטו שהפר יהיה שייך לזה מהם שלרפת שלו ירוץ, כאשר ישוחרר.

הרפתות של שני הבנים הגדולים היו בנויות יפה ומסודרות כך שאפילו לגור אפשר היה בתוכן. הרפת של הבן הצעיר, השלישי, שהיה קצת טיפש, הייתה רק סככת קש מחוזקת בענפי עץ ליבנה. הבנים הגדולים היו בטוחים שהפר יבחר את אחת הרפתות הטובות, אבל כאשר שחררו אותו, הוא רץ דווקא לרפת הפשוטה, עשויה קש וענפים. הבנים הגדולים התרגזו מאוד, אבל הצעיר רק שם חבל על צווארו של הפר והוביל אותו לשוק. בדרך התחילה רוח חזקה לנשוב, וכשעבר תחת עץ ערבה עקום ומיובל, העץ התחיל לחרוק. "הממ.." חשב הבחור "אולי הוא רוצה לקנות את

הפר" והוא קרא לעץ "מה תיתן לי בתמורה?" אבל העץ רק חרק. "אהא!" אומר הבחור "הוא רוצה כנראה שאוריד לו את הקרניים", ובמכה אחד הוריד לפר את שתי קרניו. "הנה, כבר אין לו קרניים. תיתן עבורו חמישים גולדן?" אבל העץ רק המשיך לחרוק. "אז ארבעים גולדן?" הרוח נחלשה והעץ השמיע רק קולות חלושים. "אין לך אולי כסף עכשיו? אין דבר, אבוא הנה בעוד שבוע." הוא קשר את הפר לעץ וחזר הביתה. בבית שאלו אותו אחיו "נו, מכרת את הפר?" "כן, ודאי" ענה הבחור הטיפש. "ולמי מכרת אותו, טיפש שכמותך? בוודאי רימו אתך כהוגן" התגרה בו האח הגדול. "לא, בשום אופן לא. מכרתי אותו בארבעים גולדן לעץ הערבה העקום." "ואיפה הכסף?" שאלו האחים. "הוא הבטיח לתת לי אותו בשבוע הבא, כשאחזור אליו." האחים התחילו לצחוק. "איזה טיפש אתה. יפה מכרת אותו אבל את הכסף לא תמצא לעולם!"

הטיפשון לא שמע לאחים. שבוע מאוחר יותר הלך לעץ ודרש את כספו, אבל העץ לא ענה לו אף מילה.

"כך! כזה רמאי אתה?" אחז הבחור בגרזן שלו ונתן מכה חזקה לעץ. עץ הערבה היה כבר זקן וחלש והמכה הפילה את כולו, גזע ושורשים. ותחת העץ מצא הבחור סיר גדול עם מטבעות זהב. "טוב" אמר "עכשיו אתה משלם. אקח כמה שמגיע לי, ואת היתר אלווה בריבית ואשמור לך." והוא לקח את סיר הזהב וחזר אתו הביתה. ראו האחים את האוצר והתפלאו, אבל החליטו שלהם הכסף דרוש יותר מאשר לטיפש הזה. "בלילה נהרוג אותו" לחש אחד לשני "ואחר כך נזרוק את הגופה לנהר."

אלא שלטיפשון היו אוזניים טובות ושמע מה שתכננו האחים שלו. הוא ברח מהבית בלילה ולמחרת בבוקר הלך למלך להתלונן. הייתה לו, למלך, בת יחידה, אבל בעלת מרה שחורה, ואיש לא הצליח לשעשע אותה. והמלך הבטיח שיתן את ידה למי שיצליח להצחיק אותה.

היא ירבה בפנים חמורות באולם הקבלה ושמעה יחד עם המלך את תלונות ודברי שפיטה. הטיפש הופיע לפני המלך ואמר שהאחים רוצים להרוג אותו.

"מדוע?" שאל המלך.

"כי הבאתי הביתה סיר מלא מטבעות זהב, והם חושקים בו."

"ושל מי האוצר הזה? שלך?" שאל המלך.

"חלק שלי והיתר של עץ הערבה העקום שבדרך. ואני שומר אותו בשבילי"

הנסיכה ששמעה על עץ בעל האוצר התחילה לחייך והמלך המשיך לשאול.

"מה רצית מהעץ?"

ואז הטיפש התחיל לספר את הכל. איך הפר רץ

לסככה שלו. איך הוא ניסה למכור את הפר לעץ

הערבה. איך השאיר את הפר לעץ כי חשב שאין לו

כסף, אבל האמין שישלם לו, ואיך העץ באמת מסר

לו את הזהב ועוד הרבה יותר ממה שדרש.

כשהנסיכה שמעה את כל הסיפור פרצה בצחוק

גדול. המלך המופתע שמח מאוד על כך והחליט

במקום שיתן את ידה לבחור למרות שחשש כי הוא לא חכם במיוחד.

"תתחתן עם בתי" אמר "אבל האם אוריש לך את הממלכה, עוד נשקול את הדבר. ואת האחים שלך, שתכננו להרגך, נתלה מחר בגרדום."

"הוד מלכותך" ענה הצעיר "תודה על הנסיכה, אבל את הבחורים חבל לבזבז. קח אותם לארמונוך ושיעבדו שם. לפחות כך יביאו תועלת."

ראה המלך שהבחור לא כל כך טיפש כפי שנראה תחילה, ונתן מיד הוראות להכנת חתונה.